

ဝဲးဝဲး

လျှို့ဝှက်တံခါးပေါက်

လျှက်တံဆေး ကျယ်ဝန်းတဲ့

ပြက်ဝင်းပြင်ကြီးထဲမှာ

အံ့တင်းတင်းဆုပ်ထားတဲ့

လက်သံကို ဖြန့်ကြည့်လိုက်တာ

အလို့!!!

ဒါ့လက်ထဲမှာ

ခါးနှုတ်လေးတစ်ဖက်ပါလား။

Introduction

မြို့လေးအတွင်းတွင် အမြဲလိုလို မြို့များ ဆိုင်းနေတတ်သည်။ ။

ထို့ကြောင့် ညနေ နေဝင်သည် နှင့် မြို့လမ်းမပေါ်နှင့် အိမ်ခြံဝန်းများ
အတွင်းတွင် လူများ ရှိမနေတော့။

နေမဝင်ကတည်းက ကိုယ်စီကိုယ်စီ အိမ်ထဲတွင် ပင် နေထိုင်ကြလေ
ရှိသောကြောင့် ညနေ နေစောင်းသည် နှင့် မြို့လေးသည် တိတ်ဆိတ်လွ
န်းမက တိတ်ဆိတ်နေတော့သည်။ ။

★

မြို့လေးနှင့် နယ်နိမိတ်ခြင်းဆက်နေသည့် နေရာတွင် တောအုပ်ကြီး
တစ်အုပ်ရှိပါသည်။ ။ ထိုတောအုပ်အတွင်းရှိ သစ်ပင်ကြီးများ ၏ ထူထဲလှ
သော သစ်ရွက်များကြောင့် တောင်အုပ်ကြီးအတွင်းတွင် နေ့ခင်းနေ့လ
ယ်ပိုင်းမှာ ပင် မှောင်မိုက်နေတော့သည်။ ။

တောအုပ်အတွင်း မြေပြင်သို့ နေစက်နေပျောက်ကျရောက်ရန် လွန်
စွာခဲယဉ်းလှပါ၏။

★

တောထဲကို ဘယ်နည်းနဲ့ မှ မသွားပါနဲ့။ ။

အရမ်းအရမ်းကို ရန်မူတတ်သော ကျားဆိုးကြီးများ ပင် ဒူးထောက်
ရသော

စုန်းမကြီးတစ်ကောင်က

ထိုတောနက်နက်ကြီးကို အပိုင်စီးထားပါ၏။

*

အခန်း (၁)

တောအုပ်ကြီးနှင့် ကပ်လျက်ရှိသော မြို့လေးနာမည်မှာ သူရိယဖြစ်ပါသည်။ ။ မြို့နေလူများ သည် အေးချမ်းစွာနေထိုင်တတ်ကြပြီး လူအများ စုသည် တောပစ်ခြင်းဖြင့် အသက်မွေးကြပါသည်။ သူရိယဟု အမည်တွင် သော မြို့လေးတွင် လွန်စွာမြင်ရခဲသော အရာမှာ နေမင်းကြီးပင်ဖြစ်ပါသည်။ ။

သူရိယမြို့တွင် နေထွက်ချိန်နောက်ကျလေ့ရှိပြီး နေဝင်ချိန်လည်း စောလေ့ရှိပါသည်။ ။

မြို့လေး၏ လမ်းအတော်များများ တွင် နေရာယူထားသည် များကတော့ မြူခိုးမြူငွေ့များ ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။

သူရိယမြို့၏ မြို့ဝန်မင်းကတော့ ဦးဒိစဖြစ်ပါသည်။ ။ ဦးဒိစ၏ ဇနီးကတော့ ဒေါ်လမင်းအိမ် ဖြစ်၏။

ဦးဒိစနှင့် ဒေါ်လမင်းအိမ်တို့ တွင် အသက် ဆယ့်ရှစ်နှစ်အရွယ်သား လေးတစ်ယောက်ရှိပြီး နာမည်က နဝိကဖြစ်သည်။ ။

နဝိကသည် စူးစမ်းလိုစိတ်ရှိပြီး အရာရာသွက်လက်ထက်မြက်သော်လည်း ဖခင်၊ မိခင်တို့ ၏ အဆုံးမအောက်တွင် ပင် နေရလေ့ရှိသည်။ ။

နဝိကတွင် ရှိသော တစ်ဦးတည်းသော သူငယ်ချင်းမှာ သုခဖြစ်သည် ။ သုခနှင့် နဝိကတို့ သည် သူငယ်ချင်းကောင်းများ ဖြစ်ပြီး သုခသည် နဝိက၏ အနွံတာကို အတော်ပင် ခံနိုင်ပါ၏။

*

လွန်ခဲ့သော အနှစ်သုံးဆယ် မတိုင်မီ။ ဦးဒိစတို့ ငယ်စဉ်က သူရိယမြို့လေးသည် ယခုကဲ့သို့ မခြောက်ကပ်ပါ။

လူများ စည်ကားစွာနေထိုင်ပြီး ညစဉ်ညတိုင်းလည်း မီးပုံပွဲများ ၊ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများ ကျင်းပလေ့ရှိပါသည် ။

ထို ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများ ၊ မီးပုံပွဲများ သည် မယ်မဒီဆိုသော အများကသတ်မှတ်သည့် စုန်းမလေးတစ်ယောက်ကြောင့် ဆိတ်သုဉ်းခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပါသည် ။

*

အရာရာကို စူးစမ်းချင်စိတ်ရှိသည့် နဝိကကို သူ့မိခင် ဒေါ်လမင်းအိမ်က နဝိက အသက်သုံးနှစ်အရွယ်ကတည်းက ပြောလေ့ရှိသည့် စကားမှာ ...

“သားလေး... တောထဲကို ဘယ်နည်းနဲ့ မှ မသွားနဲ့ နော်...”

ဒေါ်လမင်းအိမ်ကို နားမလည်စွာကြည့်နေသည့် နဝိကလေးကို ဒေါ်လမင်းအိမ်က ထပ်၍

“အဲ့ဒီတောထဲမှာ စုန်းမကြီးတစ်ကောင်ရှိတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်ငါးနှစ်

စံမတိုင်မီက သူက မေမေတို့ မြို့မှာ နေသွားတာလေ...”

ဟု ပြောလေ့ရှိပါသည်။ ။

အိပ်ရာဝင်ခါနီး ညအိပ်ဝတ်စုံလဲပေးတိုင်း ကြားရသော
ထိုစကားကြောင့် နဝီကသည် စုန်းမဆိုသော အရာကို မမြင်ပဲနှင့် ကြော
က်လန့်လာပါတော့ သည် ။ သို့သော် နဝီက၏ မူရင်းအကျင့်အတိုင်း လွ
န်စွာကြောက်လန့်ဖို့ ကောင်းသည့် စုန်းမကြီးကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့
တွေ့ချင်နေမိပြန်သည် ။

ထိုစိတ်ကြီးဖြင့် နဝီကလေးတစ်ယောက် တဖြည်းဖြည်းအသက်ကြီး
လာရင်း ယခုဆိုလျှင် အသက် ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်ဖို့ တစ်ပတ်မျှပင် လိုပေ
တော့သည် ။

*

“သုခ... မင်း စုန်းမဆိုတာကို ယုံလား?”

“ယုံတယ် နဝီ။ မယုံလို့ မရဘူး...”

“မင်းက စုန်းမနဲ့ ပတ်သတ်ပြီး ဘာများ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ တွေ့လို
က်လို့ လဲ? အဲ့ဒီလောက်ကြီး ယုံနေတာ”

“ဟ! မင်းကလည်း ... မြင်ပြီးမှ တော့ ငါ စုန်းမလက်ချက်နဲ့ သေပြီ
ပေါ့ကွ။ ဘယ်လိုလုပ် မင်းနဲ့ ဒီလိုစကားထိုင်ပြောနိုင်မှာ လဲ?”

“ဟင်? မင်းက မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့လည်း မဟုတ်ပဲနဲ့ သူများ ပြော
တာနဲ့ တင် စုန်းမဆိုတဲ့ အရာကို ဇွတ်ယုံနေတာပဲလား?”

“မင်းကလည်း ကွာ။ ငါ့ထက်အရင် မြင်၊ တွေ့၊ ဆုံ ဖူးတဲ့ လူတွေ

ပြောတာကို ကြားပြီး မယုံပဲ နေပါ့မလားကွာ”

“မင်း ပြောတဲ့ အတိုင်းဆို စုန်းမနဲ့ တွေ့တဲ့ လူတိုင်း သေကြတယ်ဆို။ အခုတော့ မြင်၊ တွေ့၊ ဆုံဖူးတဲ့ လူတွေက မင်းကိုပြန်ပြောပြတယ်ဆိုတော့ အဲ့ဒီ လူတွေကရော မသေဘူးလား?”

နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ်မေးလိုက်သော နဝိကစကားကို သုခ မတုန့်ပြန်နိုင်။ သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့သာ ချလိုက်၏။

“သူများ ပြောတိုင်းယုံတာ အရူးတွေနော် သုခ”

“မင်းကလည်း ကွာ။ အဲ့လိုတော့ မပြောပါနဲ့ ။ ကဲ... ဒါဆို မင်းရော ... စုန်းမကြီးကို မကြောက်ဘူးလား?”

တကယ်ကြောက်လား? မကြောက်ဘူးလား? နဝိကတွေးလိုက်မိပါသည် ။ ဟုတ်တယ်။ နဝိက စုန်းမကြီးကိုကြောက်၏။ အသက်သုံးနှစ်အရွယ် ကတည်းက ညစဉ်တိုင်းကြားရသော မိခင်၏ စကားများကြောင့် နဝိက စုန်းမကြီးကို ကြောက်နေမိပါသည် ။

“ငါ... စုန်းမကြီးကိုတော့ ကြောက်တယ် သုခ”

“ဟင်? မင်းကလည်း ကွာ။ ငါ့ကျတော့ အရူးလေး၊ ဘာလေးပြောပြီး ။ မင်းလည်း သူများ ပြောတဲ့ စကားတွေကိုယုံပြီး စုန်းမကြီးကို မကြောက်တာလဲ မဟုတ်ဘူး ”

“ငါက စုန်းမကြီးကို ကြောက်တော့ကြောက်တယ် သုခ။ ဒါပေမဲ့ ရွာက လူတွေ ပြောတဲ့ အတိုင်း တကယ်ကြောက်ဖို့ ကောင်း/မကောင်းဆိုတာကို သေသေချာချာသိချင်တယ်”

“ဒါဆိုလည်း မင်း တောထဲသွားကြည့်ပေါ့”

သုခ ညစ်ညစ်နှင့် ဘုတောချလိုက်ပါသည်။ ။

“ဟုတ်တယ် သုခ။ တကယ်တော့ ငါသွားကြည့်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ တစ်ယောက်တည်းလည်း မသွားရဲပြန်ဘူး”

“ဟေ့ကောင် နီ။ ငါ့ကိုတော့ လာမခေါ်နဲ့ နော်။ မလိုက်ရေးချာ၊ မလိုက်ပဲ။ သူ့ကိုကြောက်လွန်းလို့ ငါ တောစပ်ကိုတောင် ထင်းခွေမသွားတာပဲ ကြည့်”

“သိပါတယ်ကွာ။ မင်းသွေး ဘယ်လောက်နီလဲဆိုတာ ငါသိပါတယ်”

“သွေးက နီနီ၊ ဝါဝါ။ သေချာတာကတော့ ငါမသေဘူး။ သက်တမ်းစေ့နေထိုင်နိုင်မှာ ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်သွေးနီတယ်။ ရဲရင့်တယ်ဆိုပြီး ဘဝင်လေဟတ် ပြီး တောထဲသွားကြည့်ပါလား။ သက်တမ်းစေ့ဆိုတာ ဘာကိုဆိုလိုမှန်းတောင် သိလိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး ကွ”

သုခ ပြောသာပြောနေသော်လည်း သူ့မျက်လုံးများကတော့ ဟိုဟို... ဒီဒီလိုက်ကြည့်နေ၏။ ကြည့်နေသည့် သုခ မျက်လုံးက သူခိုးတစ်ယောက်နယ်။

“သုခ... မင်းစကားပြောနေတဲ့ လူက ငါလေ။ ဒီမှာ ။ မင်းအရှေ့မှာ ထိုင်နေတယ်”

“အေးလေ။ ငါသိပါတယ်ကွာ”

“ဒါဆို မင်းမျက်လုံးတွေက ဘာလို့ သူခိုးလို ဟိုကြည့်၊ ဒီကြည့်လုပ်နေတာလဲ?”

သုခက မိုးပေါ်သို့ မော့ကြည့်ရင်းက

“ခဏဆို မှောင်လာတော့မှာ ကွ။ အခုတောင် နေဝင်သွားပြီ။

တော်ကြာ ငါပြောတာကိုကြားပြီး စုန်းမက ငါ့ဂုတ်လာချိုးနေရင် ဘယ်နှ
ယ့်လုပ်မလဲ”

သုခစကားကြောင့် နဝီက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်မိပါတော့သ
ည်။ ။

“ဟား... ဟား... ဟား... သုခ။ မင်း စပါတာကတ်နဲ့ တူဝရီးတော်
လား? တော်တော်ကို ကြောက်တတ်တဲ့ ကောင်။ မင်းစုန်းမက မြို့ထဲ
တော့ မဝင်နိုင်ပါဘူးကွာ။ မင်းကလည်း ...”

“ပြောလို့ ရမလားကွ။ သူကစုန်းမ။ သွားချင်တဲ့ နေရာကို စိတ်နဲ့ မှန်း
လိုက်တာနဲ့ သွားလို့ ရနေတဲ့ ဥစ္စာ...”

သုခစကားကို နဝီက လေးလေးနက်နက်တွေးလိုက်မိပါသည်။ ။

“စုန်းမက အဲ့လောက်တောင် စွမ်းလို့ လားကွာ”

“အဲ့ဒီထက်တောင် စွမ်းတယ် နဝီ။ မင်း မယုံမရှိနဲ့ ...”

သုခစကားကြောင့် နဝီက သက်ပြင်းမောလေးတစ်ခုချလိုက်မိပါသ
ည်။ ။

“သားရေ... နဝီ။ အိမ်ထဲဝင်တော့လေကွယ်။ ခဏနေ မှောင်တော့မှာ
။ သုခလည်း ပြန်တော့။ မနက်မှ ပြန်လာခဲ့။ မှောင်ရင် မကောင်းဘူး”

ဒေါ်လမင်းအိမ်၏ သတိပေးစကားကြောင့် နဝီကနှင့် သုခတို့ ထိုင်
နေသော ခြံထဲရှိ သစ်တုံးလေးပေါ်မှ ထရပ်လိုက်ကြပါသည်။ ။

“ငါ ပြန်တော့မယ် နဝီ”

“အေး... မနက်ဖြန် မင်းနဲ့ ငါ... စုန်းမအကြောင်း ဆက်ဆွေးနွေးမ
ယ်”

ထိုအခါ သုခ စိတ်ပျက်စွာ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“သေလိုက်ပါတော့ကွာ။ မင်းဆီလာတိုင်း တစ်ခါလာလည်း စုန်းမ၊ တစ်ခါလာလည်း စုန်းမနဲ့ ။ စုန်းမအကြောင်းပြောလို့ ကို မဝနိုင်ဘူးလား နီဝီ”

နီဝီက ပြုံးလိုက်မိပါသည် ။ သူ့ကိုက စုန်းမအကြောင်းဆို အတော်ပင် စိတ်ဝင်စားနေသည် မဟုတ်ပါလား။ ပြောလျှင်လည်း ခံရတော့မည်ပင်။

“နီဝီရေ... လာတော့လေကွယ်။ သားဝင် လာပြီးတာနဲ့ အိမ်တံခါးပိတ်တော့မှာ ကွယ့်”

ဒေါ်လမင်းအိမ်၏ ခေါ်သံ။ တကယ်ဆို သူ အိမ်ထဲ မဝင်ချင်သေး။ သုခနှင့် အတူတူ စုန်းမအကြောင်းများ ပြောချင်နေသေး၏။

“ လာပြီမေမေ...”

သူ အသံမြင့်ပြီး ပြန်ထူးလိုက်သော်လည်း သူ့ခြေကတော့ မရွေ့သေး။

“ငါတို့ မှာ စုန်းမအကြောင်းကလွဲပြီး တခြားဘာများ ပြောစရာရှိသေးလို့ လဲ သုခရဲ့ ”

“ရှိတာပေါ့။ မင်းကို မေစုစံမေးထားတယ်လေ။ မွေးနေ့လက်ဆောင် ဘာလိုချင်လဲတဲ့ ။ မင်းလိုချင်တာ သူဝယ်ပေးချင်လို့ တဲ့ ...”

မေစုစံ။ သူမက သူရိယမြို့တွင် အချမ်းသာဆုံး သူဌေးကြီး၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီး။ နီဝီကနှင့် ကျောင်းနေဖက်။ နီဝီကအပေါ်တွင် အလွန်ပင် သံယောဇဉ်ရှိသူ။

“သူပေးချင်တာ ပေးပေ့စေပေါ့ကွာ။ ဒါများ သူက စကားထဲထည့်ပြောနေသေးတယ်”

“မင်းကလည်း ... သူပေးတဲ့ လက်ဆောင်က မင်းမလိုချင်တာကြီးဖြစ်နေမှာ စိုးလို့ တဲ့ ကွ”

“မလိုချင်တာကြီးဆိုလည်း ချောင်ထိုးထားလိုက်မှာ ပေါ့ကွာ။ ဒါများ ဘာခက်တာမှတ်လို့ ။ မင်း ပြောလိုက်။ ပေးချင်တာပေးလို့ ။ မွေးနေ့လက်ဆောင်ရဖို့ အတွက် သိပ်စိတ်မဝင်စားဘူးလို့ ”

မေစူစံ၏ မေတ္တာအရိပ်အကဲကို နဝိက အနည်းငယ်ရိပ်မိသော်လည်း တစ်စက်လေးမျှ စိတ်မဝင်စား။ နဝိကအဖို့ မေစူစံသည် သူငယ်ချင်းသက်သက် သာ ဖြစ်၏။

“နဝိရာ။ အဲ့လိုတော့ မပြောပါနဲ့ ကွာ။ မေစူစံ သနားပါတယ်”

“သနားတာက မင်းလေ။ ငါမှ မဟုတ်တာကွာ”

“အေးပါ။ ငါသိပါတယ်။ နောက်ပြီး မင်းက တောထဲက စုန်းမကြီးအကြောင်းကိုပဲ ကြောက်ကြောက်နဲ့ စိတ်ဝင်စားနေတယ်ဆိုတာလည်း ငါ သိ သေးတယ်”

နဝိက ရှက်သလိုလိုဖြစ်ရင်း ပြုံးလိုက်မိ၏။ ဘာလဲ? စုန်းမကြီးကြောင့် သူပြုံးလိုက်မိသည် တဲ့ လား?

“နဝိရေ... ခေါ်ရလွန်းလို့ အာခေါင်ခြောက်နေပြီနော်”

ဒေါ်လမင်းအိမ်၏ တတိယမြောက်ခေါ်သံ။ သူ လျစ်လျူရှုထားလို့ မဖြစ်တော့။

“ လာပြီမေမေ။ ဒီတစ်ခါ တကယ် လာပြီ...”

ဒေါ်လမင်းအိမ်ထဲသို့ မျှော်ရင်း ပြန်ထူးလိုက်ပြီး သုခဖက်သို့လှည့်ကာ

“မနက်ဖြန် ဘယ်သူတွေ စုန်းမနဲ့ ဘယ်လိုတွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတာ မင်း ပြောပြရမယ်နော် သုခ။ ဒီနေ့တော့ ဒီမှာ ပဲ ဘရိတ်ကြမယ်။ ကဲ... သွားပြီ သုခ”

သူ သုခကို နှုတ်ဆက်ပြီးသည် နှင့် ကျယ်ဝန်းလှသော ခြံဝန်းကြီးကို ဖြတ်ကာ အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားမိပါတော့သည်။ ။

သူနှင့် သုခတို့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သည် မှာ သူ ငယ်စဉ်ကတည်းက။ အသက်ရွယ်လည်း မတိမ်းမယိမ်း။

သို့သော် သုခကတော့ နဂါးနှင့် တွေ့သည် နှင့် မြို့ထဲရှိ ဘယ်မိန်းကလေးက လှတယ်၊ ဘယ်သူကဖြင့်ချောတယ်။ အစရှိသည့် သတင်းများကို ပြောချင်သော်လည်း နဂါးကတော့ စုန်းမကြီးအကြောင်းကိုသာ တစ်စိုက်မက်မက်ပြောတတ်ပါသည်။ ။

နဂါးကို စိတ်ဝင်စားကြသည့် မိန်းကလေးများ အကြောင်းကိုပင် မေးလေ့မရှိ။

ကျောင်းတက်တုန်းကလည်း ကျောင်းစာကိုသာ စိတ်ဝင်စားသောကြောင့် နဂါး ရည်းစားမထားခဲ့။ ယခု အထက်တန်း အောင်ကြီး မြို့ကြီးတွင် ကောလိပ်သွားမတက်ခင်အချိန်တွင် လည်း ရည်းစားထားရန် သုခက စည်းရုံးသော်လည်း နဂါး မည်သို့မျှ စိတ်မဝင်စားနိုင်ချေ။

မြို့ဝန်၏ တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်ပြီး အကျင့်သိက္ခာကောင်းမွန်သောကြောင့် သမီးရှင်များက နဂါးကို အတော်ပင် မျက်စိကျကြပါသ

ည် ။

ထိုသို့ မျက်စိကျခံရသည် ကိုပင် ဒေါ်လမင်းအိမ်လွန်စွာ သဘောကျ
နေသော်လည်း နဝီကကတော့ မည်သို့မျှ မနေ။ ပုံမှန်အတိုင်းသာ။

အားအားရှိ စုန်းမအကြောင်းမေးမည်။ ပြောမည်။ ဆွေးနွေးမည်။
တွေးတောမည်။

ကျန်တာတွေ တစ်ခုမျှ စိတ်မဝင်စား။

*

ကျောင်းထိုင် ဘုန်းကြီး

တမြို့လုံးက လေးစား၊ ကြည်ညို ရသော ဘုန်းဘုန်း

ထိုဘုန်းဘုန်း ရုတ်တရက် နတ်ရွာစံသွား၏။

တချိန်တည်းမှာ ပဲ ထိုဘုန်းကြီးကျောင်းသို့

စုန်းမတစ်ကောင်ရောက်လာခဲ့သည် တဲ့ ။

*

“မေမေ...

စုန်းမကြီးက

အခုဆို

အသက်ဘယ်လောက်လောက်ရှိနေပြီလဲ ဟင်?”

ညအိပ်ဝတ် အင်္ကျီထုတ်ပေးနေသော ဒေါ်လမင်းအိမ်ကို နဝီက ကုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေရင်းက တွေးတွေးဆဆဖြင့် မေးလိုက်ပါသည်။ ။

“အင်း... သုံးဆယ်၊ သုံးဆယ့်ငါးနှစ်လောက်တော့ ရှိမပေါ့”

အင်္ကျီထုတ်နေရင်း ပြန်ဖြေလိုက်ပြီး သူ့ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်

။

“ညအိပ်ခါနီးကြီး စုန်းမအကြောင်း မပြောစမ်းနဲ့ နဝီ”

သူ ဘဝင်မကျသော်လည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်ရ၏။ ဒေါ်လမင်းအိမ်က သူ့ကို ညဝတ်အင်္ကျီလှမ်းပေး၏။

“ရင်ဘတ်ကြယ်သီးကို ပြည့်အောင် တပ်နော်။ တော်ကြာ ဖျားနေမယ်။ မွေးနေ့ကဖြင့် နီးနေပြီ”

“မွေးနေ့ပွဲကို ခြံထဲမှာ ပဲ လုပ်မှာ လား မေမေ”

“ဟုတ်မယ်နဲ့ တူတယ်။ ထမင်းစားတုန်းက မင်းအဖေကို ဘာလို့ မမေးလိုက်တာလဲ?”

“မေးဖို့ မေ့သွားလို့ ပါ မေမေ”

“စုန်းမအကြောင်းတော့ မေးဖို့ သတိရတယ်ပေါ့”

“သိချင်လို့ ပါ မေမေရယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေက ဖြေမှ မဖြေပဲ”

သူ စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ရေရွတ်လိုက်ပါသည်။ ။

“မေမေ... မေမေပြောပြပါလား။ စုန်းမကြီးရဲ့ ရုပ်က ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလဲ?”

“သားရယ်။ စုန်းမဆိုမှ တော့ ရုပ်ဆိုးပြီပေါ့”

“သေချာလို့ လား မေမေရယ်...”

သူ့ကုတင်ပေါ်တွင် ဒေါ်လမင်းအိမ် ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။ ။

“အေး... မင်း အဲ့လိုမေးပြီးတိုင်း မယုံသလိုလိုကြီး ထပ်ထပ်မေးလို့ မင်းဖေဖေက မင်းကိုမဖြေတာ”

“မယုံတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး မေမေရယ်။ သေချာအောင်လို့ ပါ”

“မင်းအဖေဖြေတာပဲ မသေချာပဲနေပါ့မလား?”

“ဒါပေမဲ့ လူတွေပြောနေတာကတော့ စုန်းမနဲ့ တွေ့တဲ့ လူတိုင်း သေတယ်ဆို။ တွေ့တဲ့ လူတိုင်းက သေသွားတယ်ဆိုမှ တော့ လူတွေကြားမှ ပြောနေတဲ့ စုန်းမအကြောင်းက မှန်နိုင်ပါ့မလား? မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ မတွေ့ပဲ ပြောတဲ့ စကားတွေပဲ။ မှားတဲ့ အချက်လည်း ပါချင် ပါမှာ ပေါ့ မေမေ”

ဒေါ်လမင်းအိမ် သူ့ခေါင်းကို တစ်ချက်ပုတ်လိုက်၏။

“တော်တော့ အိုင်းစတိုင်း။ မင်း အိပ်သင့်ပြီ။ မနက် စောစောမနီးပဲ နေလိမ့်မယ်”

အိုင်းစတိုင်းဆိုသည် မှာ အတွေးခေါ်ပညာရှင်။ သူ့ကို မေမေ အရွဲ့တို

က်ကာ ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ။

“မေမေ... စုန်းမကြီးက အသက် သုံးဆယ် ဝန်းကျင်ဆိုတော့ မေမေ ထက်တော့ ငယ်တာပေါ့နော်”

“အင်းပေါ့။ ငယ်တာပေါ့”

“ဒါဆို စုန်းမကြီး ငယ်ငယ်တုန်းက မေမေအသက်ဘယ်လောက်လဲ”

“အင်း... မေမေက”

ဒေါ်လမင်းအိမ် တွေးတောလိုက်ရင်းက

“မေမေက အခု ငါးဆယ်ကျော်ဆိုတော့။ အဲ့တုန်းက နှစ်ဆယ်ကျော် လောက်တော့ ရှိတာပေါ့”

“ဖေဖေနဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီးသွားပြီလား?”

“တော်ပါတော့ နဝီကရယ်။ မင်းကို လူဝန်မှုကြီးကျပ်ရေးမှာ အလုပ် လုပ်ခိုင်းရမယ်”

“သိချင်လို့ ပါ မေမေရယ်။ ပြောပြပါနော်”

သူ ခခယယနှင့် တောင်းဆိုရင်း ကုတင်ဘေးကြမ်းပြင်တွင် ထိုင်လို က်ပြီး မိခင် ဒူးပေါ်တွင် မေးတင်လိုက်မိပါသည်။ ။

“အမယ်လေး... ဖားနေလိုက်တာ မြို့ဝန်လောင်းလေးရယ်။ ပြောပြပါမယ်။ ဒီလောက်လည်း မနှိမ့်ချပါနဲ့ ရှင်”

ဒေါ်လမင်းအိမ် သူ့မေးစေ့လေးကို လှမ်းကိုင်ကာ ပြုံးရင်း ပြောလိုက် ပါသည်။ ။

“မင်း ဖေဖေနဲ့ မေမေက အဲ့တုန်းက ခင်ရုံရှိသေးတယ် သားရဲ့ ။ မင်း ဖေဖေက အခု မင်းလို မြို့ဝန်လောင်းဆိုတော့ ကြိုက်နေတဲ့ လူတွေက

များ တယ်လေ။ အဲဒီကြားထဲက မေမေ့ကို
ဘယ်လိုလုပ်ကြိုက်ပါ့မလဲဆိုပြီး မေမေလည်း မင်းဖေဖေနဲ့ ရှောင်ဖယ်ဖ
ယ်နေတာပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ ဖေဖေက မေမေ့ကို ချစ်ရေးဆိုလိုက်တယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား?
”

“ဟုတ်တယ်။ သူက အဲလိုလည်း ချစ်ရေးဆိုလိုက်ရော... မေမေလ
ည်း အံ့ဩလွန်းလို့ ဘာပြန်ပြောရမှန်းတောင် မသိဘူး ဖြစ်သွားတာပေါ့”

ဒေါ်လမင်းအိမ် အပျိုလေးတစ်ယောက်လို ရှက်သွေးဖျန်းရင်း ဖြေလို
က်သောကြောင့် သူပါ ရယ်ပြီးပြီးလိုက်မိပါသည်။ ။

“ကဲ... ကဲ။ အိပ်တော့။ အမေ့ကိုဘာတွေ လျှောက်မေးနေတာလဲ မ
သိဘူး။ ကောင်စုတ်လေး”

ပြောရင်း သူ့ကို ကုတင်ပေါ်သို့ ဒေါ်လမင်းအိမ်ဆွဲထူလိုက်ပါသည်။ ။

သူကုတင်ပေါ်သို့ တက်ထိုင်လိုက်ရင်း မေမေ့ကို ထပ်မေးလိုက်ပါသ
ည်။ ။

“အရင်တုန်းက စုန်းမကြီးက မြို့ထဲမှာ ပဲ နေသွားတာဆို... အဲတုန်း
က သူ့အသက်ဘယ်လောက်လောက်ရှိလဲ မေမေ?”

“သူ့အသက် သုံးနှစ်လောက်တော့ရှိလိမ့်မယ် သားရဲ့ ”

“သူ့ကို ဘယ်သူမွေးလိုက်တာလဲ မေမေ”

“သူက မေမေတို့ မြို့ရဲ့ ဇာတိ မဟုတ်ဘူး ကွယ့်။ နောက်ပြီး မြို့ထဲမှာ
လည်း သုံးပတ်လောက်ပဲ နေသွားတာ”

“အဲဒီ သုံးပတ်အတွင်း သူ ဘယ်မှာ နေလဲ မေမေ”

“မြို့စွန်က ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ နေတယ်လေ။ အေး... သူလည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းကိုအရောက်။ ကျောင်းထိုင် ဘုန်းဘုန်းလည်း နတ်ရွာစံပေါ့”

“ဗျာ...”

သူ စိတ်မကောင်းစွာ ရေရွတ်မိလိုက်ပါတော့သည်။ ။

“တိုက်ဆိုင်တာများ လား မေမေရယ်”

“တိုက်ဆိုင်တယ်ဆိုရင်လည်း ထူးထူးခြားခြားတိုက်ဆိုင်တာပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် သားရယ်။ အဲ့တုန်းကတည်းက မေမေတို့ မြို့ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကျောင်းထိုင် ဘုန်းဘုန်းမရှိတော့တာပဲ သားရဲ့ ”

သူ အတော်ပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါ၏။ သို့သော် အသက်သုံးနှစ်အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးတစ်ပါးလုံးကို နတ်ရွာစံ အောင် လုပ်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ယုံကြည်နေမိပါသေးသည်။ ။

“မေမေ မှတ်မိသေးလား? အဲ့ဒီသုံးနှစ်အရွယ် စုန်းမလေးက မြို့ကို ဘယ်လိုလုပ် ရောက်လာတာလဲ”

“ဒီလိုပဲ ရောက်လာတာ။ ဘယ်ကရောက်လာတာလဲဆိုတာတော့ ဘယ်သူမှ သတိမထားမိလိုက်ကြဘူး သားရဲ့ ”

“ဘယ်လိုပုံစံလေးလဲ မေမေ”

“သူ မြို့ကိုရောက်လာတော့ သူ့ပုံက ပေညစ်ညစ်နဲ့ ။ မျက်နှာမှာ လည်း ပေရေနေတာပဲ။ တကိုယ်လုံးလည်း နံစော်နေတာပဲ။ ဆံပင်ရှည်ရှည် စုတ်ဖွားဖွားတွေက သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ဝဲကျနေတယ်လေ”

“မြို့ထဲက လူတွေက သူ့ကိုတွေ့တွေ့ချင်း စုန်းမလို့ သိခဲ့ကြတာလား
?”

သူ တကယ်ပင် စိတ်ဝင်စားစွာ မေးလိုက်မိပြန်သည်။

“မြို့ထဲက လူတွေက သူ့ကို တွေ့တွေ့ချင်း စုန်းမလို့ မသိကြပါဘူး။
သူတောင်းစားမလေးတစ်ယောက်ပဲလို့ သဘောထားပြီး ပေါ့ပျက်ပျက်
ဆက်ဆံကြတာ”

“ဒါဆို သူက လူပုံစံပဲပေါ့ ဟုတ်လား မေမေ”

“အင်းပေါ့။ သူက ပုံစံသာ စုတ်ပျက်ပျက်ပါ။ သူ့ကို သူတောင်းစားမ
လေးဆိုပြီး လူတွေက ပေးကမ်းကြတော့ မလက်မခံဘူး။ မြို့ဦးဘုန်းကြီး
ကျောင်းဘယ်မှာ လဲလို့ မေးပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းကိုသွားတာ။
နောက်ပြီး ဘုန်းကြီးဆီမှာ ထမင်းတွေ၊ ဟင်းတွေ တောင်းစားတော့တာ
ပဲ”

စုန်းကဝေနှင့် ဘုန်းကြီးကျောင်း။ မည်သို့မျှ မလိုက်ဖက်ပါ။ နား
ထောင်ရင်းနှင့် သူမည်သို့မျှ နားမလည်နိုင်တော့ချေ။

“ဘုန်းဘုန်းက သူ့ကို လက်ခံလားမေမေ”

“အင်း... လက်ခံတယ်”

“စုန်းမကို ဘုန်းဘုန်းကလက်ခံတယ်ပေါ့”

သူ သံသယမေးခွန်းကို မေမေပြန်မဖြေနိုင်တော့။ သူ့ကို မျက်လုံး
လေး ကလယ်ကလယ်နှင့် ကြည့်နေ၏။

“ဖြေပါဦး မေမေရယ်”

“အင်း... ဘုန်းဘုန်းက သူ့ကို စုန်းမမှန်း မသိလို့ လက်ခံခဲ့တာများ

လား?”

မေမေ့အဖြေက မသေချာ။ မရေရာ။ သူ စိတ်ပျက်စွာ သက်ပြင်းချလိုက်မိပါ၏။

“ဘုန်းဘုန်းက ဘယ်လိုလုပ် နတ်ရွာစံသွားတာလဲ မေမေ”

“စုန်းမက အဆိပ်ခတ်သတ်လိုက်တာ...”

“ဘုရား... ဘုရား...”

သူ အလွန်အလွန်ကို ထိတ်လန့်သွားရပါ၏။

“ဒါဆို စုန်းမက ဘုန်းဘုန်းကို အဆိပ်ခတ်သတ်လိုက်တာပေါ့ ဟုတ်လား?”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“မေမေ့ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့လား”

“မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့တော့ မဟုတ်ဘူး ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်စကား တစ်ယောက်ပြန်ကြားရင်း သိတာပေါ့”

မေးတိုင်း အဖြေတွေက ဘယ်လိုမှ မသေချာ။ သူ စိတ်ပျက်နေမိပါတော့သည် ။ သို့သော် မေမေ့အဖြေများကြောင့် သူ စုန်းမကြီးကို ကြောက်သည် ထပ် ပို၍ ကြောက်နေမိသည် ကတော့ အမှန်ပင်။

“ကဲ... သားလေး အိပ်တော့နော်။ မနက်ဖြန် မနက် စောစောထရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

သူ ကုတင်ပေါ်သို့တက်လိုက်သည် ။ မေမေက သူ့အခန်းမီးကို ပိတ်ရန်ပြင်၏။

“မေမေ...”

“ပြော... သား”

“ပြတင်းပေါက် ပိတ်ပေးပါနော်”

သူ ကြောက်စိတ်ဖြင့် တောင်းဆိုလိုက်ပါသည်။ ။

“နေ့လယ်က သားပြတင်းပေါက် ဖွင့်အိပ်ချင်လို့ ဆို...”

“အခု ပိတ်ပေးပါ မေမေ။ သား ပြတင်းပေါက် မဖွင့်ချင်တော့ဘူး”

မေမေက အဓိပ္ပာယ် ပါပါပြုံးရင်း ပြတင်းပေါက်ပိတ်ပေးပါသည်။ ။

“နေ့လယ်ဆိုရင် စုန်းမအကြောင်း စပ်စု။ ညဖက်ဆိုရင် သူ့လောက်ကြောက်တတ်တာ နှစ်ယောက်မရှိဘူး”

ပြတင်းပေါက် တံခါးပိတ်ပြီး သူ့အခန်းမီးကို ပိတ်ကာ မေမေ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေသည်။ ။

သူ အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်တော့မည် ဖြစ်သော်လည်း ကြောက်လန့်စွာ စောင်ခေါင်းမူးခြုံလိုက်မိပါတော့သည်။ ။

*

သူ တောအုပ်ကြီးကို ငေးကြည့်နေမိ၏။

တိတ်ဆိတ် မှောင်မိုက်နေသော ဒီတောအုပ်ထဲမှာ တစ်မြို့လုံးက ကြောက်လန့်ရတဲ့ စုန်းမကြီး နေထိုင်နေတယ်ပေါ့။

သို့သော် တောအုပ်ကြီးကတော့ တိတ်ဆိတ်လွန်းနေ၏။

*

သူတို့ ခြံသည် မြို့၏ တောင်ဖက် အစွန်တွင် ရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် မြို့၏ တောင်ဘက်တွင် ရှိနေသော တောအုပ်နှင့် နယ်နိမိတ်ခြင်း ဆက်စပ်နေ၏။

ဒေါ်လမင်းအိမ်က သူ့ကို မနက်စောစောနှင့် ညနေစောင်းတွင် ခြံထဲမှာ ရှိနေခြင်းကို မည်သို့မျှ ဘဝင်မကျ။

သူကလည်း ငယ်စဉ်ကတည်းက ခြံအစပ်တွင် ရပ်လျက် တောအုပ်ကြီးကို ငေးကြည့်နေတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို ဦးဒီစနှင့် ဒေါ်လမင်းအိမ်တို့ က မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံပဲနှင့် အရိပ်တကြည့်ကြည့်စောင့်ရှောက်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။

သူ တောအုပ်ထဲသို့ မဝင်သွားအောင်လည်း တောထဲတွင် စုန်းမရှိနေကြောင်းကို ညအိပ်ရာဝင်တိုင်းပြောပြီး သတိပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ။

*

ဆိုးပေတေကာ မိုက်ကမ်းလှသော

မုဆိုးကြီးတို့ အဖွဲ့တစ်ခုလုံး ပျက်သွား၏။

မိုက်ကမ်းလှသည့် မုဆိုးကြီးက ယောဂီဝတ်သွား၏။

စုန်းကဝေ ပြုစားလိုက်သောကြောင့် လား?

*